

ne pa se je Stamford gugal na gugalnici na vrtu svoje graščine. Ko je bil v najlepšem zalatu, se je utrgala vrva. V velikem loku je Stamford odletel na tla

in obležal z zlomljenim tilnikom. Smrt, ki je neštetokrat prežala nad njim, ko je bil v letalu, ga je dočakala doma na gugalnici.

DRUŠTVENE VESTI

Našim dekletom.

Marija Štupca.

Ali so dekliške zveze potrebne? Da! Kakor se posamezna pšenična bilka zlomi in v tla potepta, ker je prešibka, tako klone nežno dekliško srce lahko ob prvem viharju, ki se zažene v boju življenja v njo. Sto in stotisoč pšeničnih bilk se naslanja druga ob drugo na njivi in zlato klasje zori in ponižno klanja polne svoje glavice pod dragoceno težo. Tako dobra dekleta. Težko, da, skoraj nemogoče je, vztrajati po edinki v zapeljivosti današnjih dni; pogumno in veselo se stavijo v bran dekleta v strnjenih vrstah Marij. družb in dekliških zvez.

Zato, dekleta ljuba, Ve rožice naših livad in cvetlice naših gora, vstanite k novemu delu za svojo dekliško čast in za najdražje svoje zaklade: globoko vernost in neoporečno krepost in čednost. Tesno, iskreno in toplo prijateljstvo naj Vas veže med seboj; starejše ljubite mlajše, mlajše zaupajte se vodstvu izkušenih in izurjenih deklet, ki so že več let ali desetletja hodila svetla pota pod zastavo Brezmadežne. Oj, koliko mladenk je zabredlo v nesrečo, ker so se posmehovale opominom starejših!

Ni še dolgo tega, kar mi je poslala bivša učenka prošnja, naj jo obiščem v bolnici. Komaj sem jo spoznala, tako je bila spremenjena vsled prestalega trpljenja. Ni spustila moje roke in potok solz ji je lil po upadlih licih, ko je ihtela: »Oh, ljuba moja učiteljica, 30 let sem bila že stara, pa me nihče ni pre-

motil. V Marijini družbi sem bila do lanskega leta, pa se mi je ena zamerila, pa sem odšla, ker me je posvarila. Oj, kako žalostni so bili moja mati, ko so sinoči odnesli moje detece na pokopališče, mene pa odpeljali v bolnico. Saj zaslužim, da moram trpeti. Naj mi Bog odpusti in Marija, moja samozavest, moj ponos! Saj rada umrjem, saj sem zaslužila vse to, zakaj nisem ostala med dobrimi tovarišicami! — Drugi dan je izdihnila svojo spokorno dušo...

In v preteklem letu je bilo, ko sem srečala mladenko služkinjo, še ne 20-letno, v družbi mladeniča. Bila je še nedavno Marijina družbenka, a začela je opuščati shode, zanemarjala je mesečno sv. obhajilo. Dvakrat sem jo na rahlo prosila, naj bo previdna. Ponosno je odgovorila: »Nevesta sem in on moj ženin; saj imam strica, ki mi bode

pomagal, da se še letos poročim.« A je prišel žalostni dan, ko je morala zapustiti svojo službo ter se preseliti v porodnišnico. Ženin jo je pridno obiskoval in obetal zlate gradove, čeprav je moral vedeti, da jih izpolniti ne more. Brez poročnega prstana je šlo zapeljano dekletu z detetom k laži-ženinu stanovat in stradati. Saj še toliko ni zaslužil, da bi ob mesecu plačal stanovanje. Zato jo je kratkomalo v temni noči popihal čez mejo: Nesrečnica pa je v črni noči hitela vsa sestradana in premražena na njegov dom, kjer so jo — kratkomalo odslovili ter še ošteli. Bližu je bila obupu, a še ena pot ji je bila odprta: k lastni materi. Zopet je hitela v temni noči v hribe ter potrkala na okence, kjer so spali njena bedna mati. Oj, koliko solz je teklo tisto noč pri ubogi materi, ki je bila sama potrebna podpore. — Dete je ostalo pri stari materi, a revica je šla iskat nove službe, kjer se hoče truditi, da pomaga svoji materi in svojemu otročičku, da oba ne sestradata v gorski samoti. Kje pa j

Najvišje točke Himalaja pogorja v severni Indiji so preletela angleška bomba na letala.

Ženitovanjska ladja.

Turški sultanat je bil odpravljen od poveljne narodne skupščine 2. nov. 1922 po stoletnem obstoju. Dne 17. nov. je pobegnil iz sultanata svojih očetov zadnji sultan Mohamed Wahi end-din Khan VI. Komaj si je rešil življenje. Svoje neizmerne zaklade je moral pustiti v Turčiji. Najbogatejši vladar v Evropi je postal na mah revež! Njegova družina ga je spremlila v prognanstvo na Riviero ob francoskem Sredozemskem morju.

Préd meseci je omožil sultan eno svojih hčerk s prestolonaslednikom v Haiderabadu, s sinom najbogatejše ga indijskega maha-

Pavel Keller:

(I. nadaljevanje.)

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Okrog tega studenca so predli ljudje pripovedke in legende. Seveda so jih v tem novem času, v čigar žarki luči izumirajo stare pravljicne postave, ko gredo stara sporočila v pozabo, ko ginejo častitljive navade, pripovedovali le še otrokom. Tako je pripotovala prěsveta Devica čez vroče polje, da bi pomagala revnim ljudem in je prišla do tega studenca, iz katerega je vrela tedaj še hladna, mirna voda. Tam je prěsveta Devica pila. Pri tem pa ji je padel v studenec zlati nakit in v njem leži še do danesnjega dne. Studencu pa je zaradi te velike časti postalo čisto vroče in sedaj od veselja skaklja proti nebu, dan in noč, poletji in pozimi.

»Ni tako«, je rekel oče Blažun, »čisto drugače je res; živela je čarovnica, ki je bila pre-

lena, da bi si grela vodo; zato je šla in začarala studenec in sedaj vre vrela voda na dan. Colnarjevi še danes hodijo z velikimi vrči po njo, da pomivajo posodo v njej.«

»Vse to je neumnost«, se je smejal mesar Debeljak. »Saj vendar veste, da je med Karlom IV. in »zlato bulo« nekaka zveza. To zlato bulo je cesar, ko je bil še pogan, vodil na vseh svojih potih s seboj, kakor judje zlato tele. Kar naenkrat pa se je poganstva naveličal in se je dal krstiti pri tem studencu. Zlato bulo pa je prekopicnil v studenec. Zato studenec sedaj borbota in prha kar divji. To vsak lahko vidi na mehurjih, ki se dvigajo iz njega.«

»Debeljak«, ga je poučil nekdo iz mesta, »vi se motite. Zlata bula Karla IV. ni bila žival, ampak postava. Na pergamentu, na katerem je bila napisana ta postava, je bila pritrjena zlata puščica kot pečat. In tak pečat so imenovali tedaj »zlato bulo«. Vsa postava se je imenovala potem »zlata bula.«

»Čenčes«, je rekel Debeljak, »jaz sem slišal zgodbo od svojega starega očeta. Ta pa je bil

ženin? Kje pa je stric? — Kaj jima mar dekliških solz?!

Naj bo slučajev dovolj! Ali slutite, dekleta, v koliko nevarnost se podate, ko pojdete tako lahkomišljeno v službo? Da, lahkomišljeno. Marsikatera bi lahko ostala doma; le preproste obleke in preproste hrane ji ni več mar; mika jo svet in tujina, doživljaji. Ponosno se hvali taka mladenka, da je pametna dovolj in previdna. Oj, da bi bila! »Slovenski gospodar« je pisal 16. novembra m. l.: »Naše mladenke straši kmetško trpljenje, pa hite v mesta, služiti lažji (?) kruh.«

Jaz sem se prepričala, da premnogo deklet hiti v mesta zato, da bi lažje neopazno lahkomišljeno živele. Saj premnoge niti ne marajo pomoči, ki jim jo nudi Katoliška akcija s kolodvorskim misijonom in z Marijaniščem.

Prosim Vas, draga dekleta, če ni res nujna sila, če Vas mati ne pusti rada od doma, ostanite doma, ali pa si poiščite službo v domačem kraju ali v sosedni župniji. Ne sledite vabilu lahkomišelnih tovarišic in brezvestnih posredovalk! Ako že moraš iti v službo, opazi se z veliko previdnostjo, ne sprejmi kar slepo ugodne ponudbe; bodi rada pod vodstvom in nadzorstvom starejše prijateljice, sorodnice ali gospe. Ne blati slovenskega imena z grdim življenjem, z lahkomišelnostjo napram drugovercem. Kako lepo bi bilo, ako bi se reklo o Slovenkah: »Oj, teh ni mogoče zlepa preslepiti; sicer so pohlevne kakor golobi, a previdne kakor kače. Ne sladka beseda, ne svila, ne zlato, ne srebro jih ne zmoti. Pa skupaj drže in z domom so v vednem stiku.« — Oj, da bi bilo tako! Ne upam si zapisati besed, ki jih je izustil nek časnik o Slovenkah. Pač pa si zapomnite izrek, ki ga je nedavno zapisal profesor Dolenc v »Slovenecu«: »Ložje je varovati mernik bolh nego deklet, ki se ne varuje samo.« (Bosenski pregovor.) Jaz pa Vas prosim, ljuba dekleta: Ostanite doma! Ljubo doma, kdor ga ima.

Opozarjamo vsa naša društva, naj posvečajo posebno pažnjo pravilnemu vodstvu zapisnika vstopnic, ako teh ne dobe pri davčni upravi, ker lahko imajo s tem neprilike in stroške od strani uradništva, ako je to dovolj vestno in na mestu, kakoršen slučaj smo imeli v Lornjem gradu.

St. Peter pri Mariboru. Prihodnjo nedeljo, dne 15. januarja, popoldne po večernicah, se vrši v samostanski šoli fantovski sestanek, h kateremu so vabljeni vsi dobromisleči šentpeterski fantje.

Soštanj. Prosvetno društvo je vprizorilo na Silvestrov večer in na Novega leta dan popol-

dan znano veliko ljudsko igro »Mlinarjev Janez«. Obakrat je bila prostorna dvorana Slomšekovega doma nabito polna; opazili smo celo posetnike iz drugih šaleških krajev. Nič ne pretiravamo, če povdarimo, da je žel »Mlinarjev Janez« na Slomškovem odru krasen uspeh. Igralci, posebno oni v glavnih vlogah, so dali iz sebe vse, kar so mogli, da je »Mlinarjev Janez« bil deležen tolikšnega uspeha na odru kot v dvorani. Na splošno in izrecno željo prebivalstva se je Prosvetno društvo odločilo, da igro v drugič ponovi 15. januarja popoldne. Vabljeni!

Sele nad Slovenjgradcem. Takole sta se borila v naši fari leta 1932 življenje in smrt: rojenih je bilo 9 proti 14 v letu 1931. Umrli so 3, proti 4 v letu 1931. Zmagalo je življenje, kakor vsako leto! Nezakonskih porodov ni bilo. Poroki 2, v letu 1931 tudi 2. Torej malo boljše kakor pred leti, ko 18 mesecev ni maral nihče v zakonski jarem in je upravitelj župnije v resnici pozabil, kako se poroka vrši. Ko je bilo treba spet poročati, je vzel cerkveni obrednik in si je preštudiral, kako kaj je s to skrivnostjo, da ne bi naredil kaj napak in bi bil zakon morda še neveljaven! — V cerkvi smo dobili to leto, najbolj s podporo visokih dobrotnikov, dve krasno slikani okni ob velikem oltarju, izvršeni v »Tiroler Glasmalerei« v Inostu. Dalje lepo novo obhajilno mizo, delo mizarskega mojstra g. Kralja v Slovenjgradcu. Razne dobrotnice iz Slovenjgradca, iz starotrške in iz domače fare so darovale krasne oltarne prte. Zda pa dobimo od »Družbe vednega čiščenja« dragocen prt za prižnico, veliku dušen dar blagorodne gospe Scherbaumove v Mariboru. Vsem dobrotnikom naj Bog bogato povrne! — Praznike smo imeli čisto bele. Snega ne, a ker smo bili skoraj ves december v megli, je zemljo pokrival vsaj dva prsta debel srez in vse drvrje je bilo okrašeno s čudovito krasnimi srebrnimi kristali. Res prelepa božična drevesa! — V cerkvi smo imeli v ad-

ventu in ob praznikih kar cele koncerte. Lepi in blagoslovljeni časi! Le kriza nas daje! Les ne gre, denarja ni. Brezposelni pa se vsak dan kar trumoma oglašajo. Bog pomagaj!

Brezole pri Račah. Angel smrti nam je spet vzel rožico ter jo presadil iz te solzne doline v rajsko blaženost, kjer ni tuge in trpljenja. Tako nam je za vekomaj zatisnila svoje trudne oči mladenka Lenika Bauman, Marijina družbenka, sprevidena s sv. zakramenti za umirajoče, ki je mirno v Gospodu zaspala v 24. letu svoje starosti. Nit življenja ji je prekinila nezprosna jetika. Njen pogreb se je vršil dne 3. januarja ob obilni udeležbi njenih družbenic, ki so prihitele iz Slivnice z Marijinim družbenim križem ter ji z domačimi dekleti izkazale zadnjo čast. Njeno rakev so ozaljšale z venčji, za kar jim gre najlepša zahvala. Rajna je bila marljiva in delavna kot čebelica ter je dolžnosti svojega stanu vestno izpolnjevala, rada se je udeleževala sestankov in naukov v farni cerkvi, dokler je mogla, zato njej naj obilno poplača Vsemogočni ter v miru naj počiva in sv. raj uživa!

Fram. Dne 2. t. m. je umrla v Gradišču v 84. letu starosti Kosova mati Antonija Cveček, naslednji dan pa v Framu pri Remuhu 76letna vdova Marija Lešnik. Mnogoštevilni sorodniki in znanci so jo spremili na zadnji poti. Naj v miru počivata!

Sv. Jernej pri Ločah. Komaj je bil novi občinski zakon predložen narodni skupščini, že so začeli naši politiki snovati novo veliko občino in tudi določati kandidate. Mi pa pravimo, da je še časa dovolj za izbiranje kand-

star že devetdeset in dve leti. Tako stari ljudje ne lažejo, ampak vedo kaj povedati.«

No, to je bilo govorjenje in v glavnem le šala. Toda studenec so imeli ljudje v velikih čišlih. Kdor je bil bolan na želodcu, jetrih ali pa na žolču, je prišel k studencu pit, ali pa je prišel po vodo z velikimi steklenicami, da, celo s sodi.

Colnarjevi so dovolili takim gostom posebno pot k studencu, po vrtu; toda že oče sedanjega gospodarja je dal nabiti desko z napisom: »Zasebna pot. Do preklica dovoljena.« Ponoči so pot do studenca zapirali z vrati.

Jutro na kmetih.

Ko mestni ljudje še polegajo v pernicah, ko celo delavci še ne mislijo na to, da bi pohiteli v tovarne, tedaj gori v kmetških hišah že luč, v hlevih že krmijo živino, molzejo, čohajo konje. Zaspancev na kmetih ni. Ljudi, ki se še do osmih ali še dalje premetavajo po postelji, na vasi prezirajo. Gospod župnik sam mora stati že ob šestih pred oltarjem. Poleti se prične delo ob polštirih in traja brez oddiha — odračunan je le

kratki čas kosila — dokler sonce ne zatone. Ob petih zjutraj spi na kmetih le pes na verigi še; zato tudi ne uživa prav posebnega ugleda, ampak ga imajo za lenuha.

Colnarjeva žena je v rani uri kuhala juho za ljudi, mlečno juho, v kateri je bil nadrobljen kruh v velikih kosih; nato so dobili še kavo in kruh, namazan s presnim maslom, sirom, ali z mastjo. To je redilno in tekne.

Colnarica je bila brhka, bolj okrogla žena sredi tridesetih. Gotovo je bila čisto zdrava, delavna in najpremožnejša gospodinja v okraju. Kljub temu je bila zarezana v njenem obrazu bolestna črta. Ali je bila temu vzrok stiska vojne časa, ki jo je prisilila, da je morala brez moža, ki je odšel v vojno, oskrbovati to velikansko posestvo sama? Z deklami in nekaterimi bolehnimi dninarji je morala gospodariti štiri leta. Opravljala je hlapčevska dela, žela ob žetvi, podajala težke snope na visoke vozove, sama hodila za plugom in za sevnim strojem. Ali je bilo to? Ali pa je bilo morda kaj drugega, kar je krepko ženo napravilo onemoglo in žalostno? —

radže (kneza). Z možitvijo nikakor niso končane očetovske skrbi velikega sultana, ki ima 15 hčera, ki hočejo biti vse prekrbljene. Prej, ko je še obstojal prestol kalifov, turške princezije sploh niso poznale možitvenih skrbi. One so bile najvišji cilj častihlepni ministrov in generalov. Lahko so se izbirale moše iz najboljših rodbin. Vse to je minulo in je pokopano. Sultanove hčere so morale ugrizniti v prebridko jabelko življenja.

Čeravno ne trpijo pomanjkanja, ker sultan še vedno poseda dijamante in razne rezervne kapitale, vendar jim je postala po-

Pozor na novi pravilnik za zavarovanje stanovanjskih hiš celoletnim naročnikom „Slovenskega gospodarja“!

V letu 1933 bodo zavarovani domovi onih naših celoletnih naročnikov, ki bodo imeli vsaj tekoma januarja 1933 vplačano naročnino za celo leto 1933. Kdor torej še ni plačal, naj se požuri! Kdor ima plačano le deloma, lahko le-tos izjemoma doplača, da bo tako imel do konca leta celotno naročnino plačano. Opozorjamo, da se bomo tega datuma strogo držali, ker nas veže pravilnik, ki smo ga podpisali.

Ako kdo nima več položnice, naj si isto oskrbi na pošti. Če je pošta nima — pa jih mora imeti — piši po njo upravi »Slovenskega gospodarja« v Mariboru. Celoletna naročnina znaša 32 Din, kdor mora doplačati polletno za pol leta, mora poslati 16 Din, za četrtletja 9 Din, za en mesec 4 Din.

Imenik doseđaj izplačanih zavarovalnin:

Kopše Franc, delavec najemnik, Ormož. — Dobnik Franc, kmet, Sladka gora 12, Šmarje pri Jelšah. — Pihlar Jožef, posestnik, Črmlenšak, Sv. Lenart v Slov. goricah. — Plavčak Ivan, posestnik, Tlake 11, Rogatec. — Zemljčič Franc, posestnik, Sv. Tomaž pri Ormožu. — Baloh Miha, posestnik, Založe 41, Polzela. — Gomilšek Marija, posestnica, Megojnice, Griže pri Celju. — Brezic Simon, posestnik, Vrhloga, Slovenska Bistrica. — Munda Jožef, posestnik, Sv. Tomaž pri Ormožu. — Elbl Jožef, Osek 123, Sv. Trojica v Slov. gor. — Heric Alojz, posestnik, Stara Nova vas, Križevci pri Ljutomeru. — Mohorko Franc, posestnik, Stogovci, Ptujška gora. — Marhat Anton, posestnik, Gornji Dolič, Mislinja. — Znidar Vinko, posestnik, Gavci, Šmartno ob Paki. — Stramec Anton, Pčlica 40, Ribnica na Pohorju. — Rožič Janez, Lukanja pri Oplotnici. — Horvat Franc, Hošnica 8, Laporje. — Vučak Anton, Novi Bežovci, Cankova. — Lorbek Marija, Podgorje 25, Slovenjgradec. — Kukovec

Jakob, Hajndl 26, Velika Nedelja. — Stajniko Anton, Ihova, Sv. Benedikt v Slov. goricah. — Hrovat Justin, Gornja Ponikva, Zalet. — Carl Janez, Gornja Hajdina, Ptuj. — Čuček Karl, Zgornji Porčič 2, Sv. Trojica v Slov. goricah. — Mikulič Janez, Sv. Jurij 2, Rogatec. — Kolar Ivan, Dobovec 20, Ponikva ob južni žel. — Toplak Franc, Grajena, Ptuj. — Jevševar Jernej, Miklavž 58, Sv. Jurij ob Taboru. — Korošec Anton, Preloge, Prihova, Konjice. — Plavčak Jernej, Zahenberc, Rogatec. — Pavše Matevž, Kot, Prevalje. — Skirbiš Anton, Sv. Ana, Makole. — Zadravec Alojzij, Rožički vrh, Sv. Jurij ob Ščavnici. — Jurhar Rudolf, Šmiklavž, Sv. Jurij ob Taboru. — Ogrizek Ivan, Starše, Sveti Janž na Drav. polju. — Kancler Ivan, Starše, Sv. Janž na Drav. polju. — Jelen Antonija, Sv. Andraž 88, Sv. Ilj pri Velenju. — Žegel Matilda, prevzitekariča, Legen, Slovenjgradec. — Janiša Jakob, Žikarce 47, Sv. Barbara v Slov. g. — Krump Jakob, Bevče 20, Velenje. — Novak Franc, Mihalovci, Ivanjkovci. — Kresnik Ignac, Kraberg, Loče. — Borušek Ignac, posestnik, Stranice, Konjice. — Gašparič Ivan, Šardinje 21. — Elizabeta Osenjak, Draženci 4, Ptuj. — Jožef Beričnik, Graška gora 2, Šmiklavž pri Slovenjgradcu. — Nedeljko Jožef, Selce 44, St. Rupert v Slov. gor. — Ambrož Ivan, Lešnica 58, Ormož. — Zorec Martin, St. Lovrenc na Drav. p. — Fuchs Matevž, Stanošinci 19, Podlehnik. — Vtič Franc, Sveče 12, Stoprce, Majšperk. — Vindiš Vinko, Spodnje Rače 157, Rače. — Kranjc Albin, Dežno 17, Makole. — Zidarič Rudolf, Veličane 11, Ivanjkovci. — Vrabič Cecilija, Koritno 20, Majšperk. — Skornšek Mihael, Lokovica 28, Soštanj. — Zupanič Mihael, Spodnja Hajdina 46, Ptuj. — Pivec Jožef, Ploderšnica 17, Marija Snežna. — Čuček Franc, Podvinci 15, Ptuj. — Ott Gregor, Goriški vrh 12, Dravo-

grad. — Boc Jožef, Dolnja Podgora 18, Nemška Loka. — Tušek Janko, Gacnik 47, Pesnica. — Leskovšek Ivan, Ojstriški vrh 16, St. Jurij ob Taboru. — Kocjan Stefan, Marljanci, Prekmurje. — Stagar Anton, Lešnica 58, Ormož. — Kraner Barbara, Negova 25, Ivanjci. — Jagrič Janez, Lastnič 61, Kozje. — Zaller Franc, Sotensko 4, Šmarje pri Jelšah. — Fenšer Jožef, Kravjek 15, Loče pri Poljčanah. — Hojnik Ema, Trnovlje, Vojnik. — Šumenjak Anton, Pregrad, Moškanjci. — Alegro Josip, Golobinjek 10, Podčetrtek. — Šintler Martin, Podzavrh 26, Boštanj (Kranjsko). — Hajnzič Ivan, Kušernik 21, Šmarjeta ob Pesnici. — Forstnarč Ludovik, Janžev vrh, Ptujška gora. — Pečar Marija, Trnovlje, Vojnik. — Šalamon Fr., Zamarkova, Sv. Lenart v Slov. gor. — Marjeta, Hrastovec, St. Lenart v Slov. gor. — Arbeiter Ivan, Mali Pannovci, Sv. Barbara v Halozah. — Veselko Franc, Godemarci, Mala Nedelja.

Nekaj slučajev je še v razpravi, nad 80.000 Din pa je že izplačanih. Kaka pomoč je la prispevek »Slovenskega gospodarja« celoletnim naročnikom, ve le tisti, ki ga nesreča zadene. V teh težkih časih je to še posebno važno.

Ali si tudi ti, ki to čitaš, pomislil, da boš sam kriv, ako ne plačaš vsaj do konca januarja 1933 celoletne naročnine, pa bi v slučaju nesreče, ki te Bog obvaruj, izostala podpora. Ako »Slov. gospodar« kljub velikim izplačilom ni ukinil te svoje podpore, potem gotovo tudi eden doseđajnih naročnikov ne bo izostal. Če ne gre drugače, izposodi si pri sosedu ali prijatelju. »Slovenski gospodar« ima pogodbo, tudi on mora do konca januarja plačati vse, zato se je pravilnik tako izpremenil in se bo strogo izvajal.

Bodi prijatelj samemu sebi, bodi dober svoji hiši, bodi zvest »Slovenskemu gospodarju«!

polna brezskrbnost — tujka. Turške princezinje si ne morejo izbirati mož po svoji dragi volji. Izbira takih moških za mohamedanske princezinje je ob Rivieri presneto neznatna. Ako ne pride gora k Mohamedu, pač mora on k njej. Turške princezinje bi se morale peljati v Indijo, kjer lahko upajo, da se prikopajo do — mož. Kralj v Udaipuru in drugi maharadže imajo mnogo sinov. Nekdanji veliki sultan je še danes za vse indijske kneze častitljiva osebnost. On je še vedno kalif, četudi je kalifat odpravljen.

15 princezinj si išče može in če bodo imele srečo, jih bodo tudi

V veliko kuhinjo je stopila ženska.

»Dobro jutro.«

»Vi ste, Bogatčevka? Tako zarana?«

»Po svojo Katrico sem prišla. Saj je doma?«

»Ne vem«, je rekla gospodinja tiho.

»Ne veste? Gospodinja bi morala pač dobro vedeti, kje so ob petih zjutraj njeni ljudje.«

»Že res — toda jaz ne vem.«

»Ali je zopet plesala?«

»Jaz sem ji sinoči prepovedala, da ne sme iti tja. Če je le šla, ne vem. Pogledala bom v njeno sobo.«

Bogatčevka se je sesedla na pručico in nenkrat začela jokati.

»Moji otroci! Moji otroci! Lepo in skrbno sva jih vzredila z rajnkim možem — odkar pa je mrtev on —«

Med jokom je zlezla čisto na kup. Gospodinja je stala pred njo z negibnim obrazom in ni mogla spraviti besede iz ust.

»Jernej je šel — edini moj sin! Šel v širni svet, da ga nikoli več videla ne bom! Tu — tu — berite —!«

Ponudila je gospodinja pismo, ki ji ga je bil pisal za slovo. Colnarica ga je s srepim pogledom prebrala in ji ga nato vrnila.

»Da«, je rekla. Sicer nobene besede več.

Kotel, v katerem se je kuhalo mleko, je začel prekipevati. Gospodinja ga je brezmiselno porinila od ognja.

»Moj sin — moj lepi, ljubi sin! Kako vrl je bil — kako je izdelaval šote — vedno je bil prvi v razredu — vedno prvi — in nato v vojni — kako se je postavil — takoj drugo leto že je postal častnik — železni križ prvega razreda — dvakrat ranjen — enkrat zasut — z božjo pomočjo pa je bil rešen in je ozdravel. — Sedaj pa — ko je vojne konec — ga je sramota pregnala iz domačega kraja, sramota, ki jo je pripravila Katrica naši hiši; ni prenesel te sramote, bil je vedno tako tih in ponosen, hudo mu je bilo, da so gledali ljudje nanj postrani in posmehljivo. Tedaj sem Katrico zavrгла. Pisala sem ji, v pisemu sem ji pisala, naj le ostane tam, kjer je v svoji nesnagi in pogubi; nič več se ne bom brigala zanjo.«

datov, ki naj so moške dela. Glede obsega velike občine pa smo mnenja, kakor naši občinski odbori, da se združijo občine Zg. Laže, en del Loč in Spodnjo Grušovje v občino Sv. Jernej. Sedež občine seveda ne more ostati kakor dosedaj. Nova občina bi stela čez 2000 prebivalcev. Upamo, da bodo naši občinski odbori stali na pravem stališču ter sklepali tako, da bo našemu ljudstvu v prid.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Jurjevčani se pač oglašamo vedno bolj z žalostnimi novicami, nego veselimi. Tukaj je zatisnila za vedno svoje oči Alojzija Fras iz Varde. Blaga žena in dobra mamica. Sprevidena na božični dan in na praznik sv. Stefana jo je med rano službo božjo Bog poklical v boljše in večno domovino. Kratke dni je preživela še pri svojih domačih po povratku iz bolnice, ker je revica zaman iskala zdravlja in pomoči. Kako priljubljena je bila rajna, je pričal njen pogreb in številni obiski v dnevi, ko je ležala na mrtvaškem odru. Bog ji bodi obilen plačnik! Globoko prizadetemu možu, hčerkama in sinu pa naše iskreno sožalje!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Strašna nesreča se je zgodila v soboto pred Božičem. Proti poldnevu je šla Genofeva Domajnko na Čakovi k sosedu po vodo, ker v domačem studencu primanjkuje vode. Imela je s seboj dve cevti iz pločevine. Ko je nalivala prvo, je šlo vse dobro, druga pa jo premaga. Ko blisk se spodrzne na ledu in jo potegne cevta v 10 m globok vodnjak. Med padcem se je ubila, preden je prišla v vodo z glavo navzdol. Prestrašeni sosede jo naglo potegnejo iz vodnjaka, toda glava je bila vsa strta in mrtva. Kako se je veselila božičnih praznikov še rano jutro, zvečer pa je ležala na mrtvaškem odru. Globoke žalosti sta bila pretresena mož in rejenec. Rajna je bila dopolnila 54. leto svoje starosti. Kako spoštovana in priljubljena je bila, je pokazal njen pogreb na Janževo. Bil je takšen, da že dolgo ni bilo tako število ljudi na pokopališču. Rajna je rada hodila romat k Mariji na Sladko goro in na Črno goro, in čez 20krat k Ruški Mariji, še tudi preteklo leto. Bila je tretjerednica in vodnica sv. rožnega venca. Naj ji Marija sprosi plačilo v nebeški domovini! Zalujočim naše sožalje!

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Prav milo so zadoneli šentlenarski zvonovi ter naznanjali

žalostno vest, da je po 12dnevni mučni boleznici zatisnila svoje nedolžne oči v 11. letu kot učenka 4. razreda Albina Škrjanec iz Ritmerka. Kako je bila priljubljena svojim sošolaricam, je pokazalo 14 deklic, ki so prišle skoro dve uri daleč njo obiskat zadnji dan njenega življenja. Ko so stopile okrog postelje, so ihtele v solzah, ker jim Albinca ni več odgovarjala na vprašanja ter samo pokimala z glavo. Kako je bila pridna učenka, so pokazali gg. učitelji in učiteljice, ki so jo prišli kropiti na mrtvaškem odru. In kako je bila priljubljena vsakemu, je pokazal njen časten pogreb, katerega se je udeležilo mnogo ljudi ter vsi šolarji v spremstvu gg. učiteljev. V imenu obitelji se vsem pristrčno zahvalimo, posebno vlč. g. župniku za ganljiv govor pri odprtem grobu ter g. šolskemu upravitelju za žalostinko, ki so jo zapeli šolarji pod vodstvom g. upravitelja, in vsem, ki so rajno Albinco spremljali na zadnji poti.

Gornja Ponikva. G. urednik! Kriza je zajela tudi slikarje. Že dolgo sem brez posla. Zadnji čas sem prepotoval Savinjsko in Šaleško dolino, proseč milodraov. Kot slikarja so me zanimalo cerkve. Vse sem si ogledal. Iz doline sem jo mahnil v hribe in prišel sem na Gornjo Ponikvo. Sredi vasi zagledam novo, villi podobno stavbo. Po vitkem zvoniku, z novo pobarvano streho, spoznam, da je to cerkev. Stopim v njo. Gledam, opazujem in se čudim. Kmalu se prepričam, da tako lepe cerkve nisem nikjer videl v Savinjski in Šaleški dolini. Vse je novo razvehi orgel. Občudujem veliki oltar in najdem na njem napis: Vinko Čamernek, kamnosek, Celje. Najbolj mi je dopadla obhajilna miza iz belega in rdečega marmorja. Tako lepe obhajilne mize še nisem videl. Je delo istega mojstra Čamernika. Kot strokovnjaka me je pa predvsem zanimalo novo slikanje cerkve. Posebno posrečena je ornamentika in razni simboli. Ugibal sem, kateri akademski slikar bi bil to delo izvršil. Ali je trdka »Ars sacra«, ali je kak inozemski profesor, ali je kak slovenski akademski slikar? Na povratku iz cerkve pa srečam zastavnega domačina in ga vprašam, kdo da je tako lepo cerkev poslikal. Prijazno mi odgovori: Vinko Vipotnik. Kaj ne veste? Kaj ga ne poznate? Tam doli v žalski župniji ob glavni cesti ima svojo hišo. Odvrnem mu: Seveda da ga ne

poznam, ker sem tam od Ljubljane doma. Toda rad bi ga poznal. Se danes pojdem proti Zalcu, da se z njim seznanim. Potem ga bom pa vsem župnikom priporočal za slikarska dela. Koliko je pa slikanje stalo? Mož mi veli: 7000 Din vse skupaj: delo, material in hrana. Začuden mu odgovorim: Nič več? To je pa res malo! Pa kako je to, da ste v tej krizi dali cerkev slikati? Mož mi odvrne: Dne 17. julija je bila pri nas nova sv. maša. Zato je bilo potrebno, da je bila cerkev lepa. Bila je takrat velikanska slovesnost. Ker je možakar videl, da sem žejen, me je povabil na požirek točka. Kmalu ga je pritresel eno majolko. Potem mi je pa še marsikaj povedal o Ponikvi iz njene solčne in senčne strani. G. urednik! Ker sem brezposeln slikar in hodim po svetu ter imam čas, vam bom pa še poročal, če bom kaj zanimivega videl. Kadar pa pridem v Maribor, mi bote pa gotovo stisnili kak dinarček v roko.

Trnovlje pri Celju. Tukajšnje prostovoljno gasilno društvo je zopet pokazalo svojo delavnost s tem, da si je preuredilo notrajnost svojega gasilnega doma, tako da more vsak čas pod lastno streho vprizarjati gledališke predstave. Komaj je bila dvorana dogotovljena, že se je dne 26. decembra vprizorila prva gledališka predstava in sicer krašna igra »Pri kapelici«. Udeležba je bila velika. Bilo je smeha, pa tudi solz. Igralci so svoje vloge nepričakovano dobro izvedli. Le tako naprej! Trnovčani bomo imeli res dobre igrance za vsako igro. Otvoritveni govor je imel neumorni društveni načelnik. Bil je kratek, a jednat. S poudarkom je izjavil, da naj služi prostor edinole pravim krščanskim predstavam, ne pa kakšnim pouhajljivim. Nastopila je tudi društvena godba »Slavček«. Velike zasluge za povzdigo društva si je pridobil naš velezaslužni član in blagajnik tovariš Košenina Franc, kateri pa žal že dalje časa boleha. Bog mu daj skorajšnjega okrevanja! Za izvirno igro »Guzaj« vlada tudi pri nas veliko zanimanje, posebno pri starih ljudeh, kateri so ga osebno dobro poznali. — Z lansko letino smo bili hvala Bogu prav zadovoljni. Naj nas tudi to leto vsake hude nesreče Bog obvaruje!

Šmarje pri Jelšah. Radi požiga 5 let robije. Dne 6. decembra je celjsko okrožno sodišče imelo zanimivo razpravo zoper kolatskega va-

Zena se je prekinila v svojem jadikovanju. Nekaj časa je sedela tiho, nato pa je dejala:

»Štiri tedne sem prebila brez dekleta. Sedaj pa ne prenesem več. Le tega edinega otroka še imam — in saj sem vendar mati. Zato sem prišla, da jo odpeljem od tukaj proč. Že zdavnaj bi bila morala to storiti.«

Prišla je dekla v kuhinjo in Colnerovca ji je naročila, naj popazi na zajutrek; da mora sama govoriti z gospo Bogatčevo in da pojde z njo v zgorenjo sobo. —

Katrica ni bila za navadno dekle v Colnarjevi hiši. Bila je bolj izobražena, nekaj časa je hodila tudi v trgovsko šolo. Ko se je pričela vojna, je prišla v službo kot opora gospe Colnarjevi. Delala na polju in doma ni, zato je bila prenežna; vodila pa je druga opravila. Nakupovala je in prodajala, plačevala račune, pošiljala opomine, se prerekala z davkarji, plačevala pestlom mezdo, pisala pisma. Bila je nekaka oskrbnica.

Medtem ko sta šli po stopnicah gori, je rekla Colnarica:

»Če je Katrica doma, lahko takoj odide z vami; tudi jaz hočem napraviti temu konec.«

Šli sta po hodniku in potrkali na zadnja vrata.

Nobenega odgovora. Colnarica je med velikim zvezkom ključev poiskala enega in odprla z njim vrata. Soba je bila prazna, postelja nedotaknjena.

»Ni je doma — še ni prišla! — Sedaj, o petih zjutraj, pa je še ni nazaj! In vaš mož?«

»Njega še tudi ni domov.«

»Ta sramota! — Recite mu, gospa, saj za božjo voljo vendar ne bo res, kar šušljajo ljudje — da Katrica — da moja hči —«

»Vem, kaj mislite; če je to, kar govore ljudje, res, ne vem.«

»Tako daleč je prišlo tukaj! Moj Bog, saj vas vendar poznam, gospa; saj vendar vem, da je bil tukaj tak red, ko ste vi gospodarili še sami. Lahko si tudi čisto natanko mislim, kako vam mora biti pri srcu.«

Dalje sledi.

našle. Na ta način bodo prišle zopet v razmere, v katerih so bile rojene. Vsakemu je znano, da so indijski maharadže bogatini in ženam indijskih princov ne bo ničesar primanjkovalo v zakonu. Posebna ženitovanjska ladja bi naj popeljala vse turška princezinje v Indijo, kjer bi naj naskočile sinove bogatih maharadž.

Društva sv. Ane

(Marijanske kongregacije za ženo) imajo zdaj edini in najboljši pripomoček v moštveniku:

Sveta mati Ana.

Cene od 32 — do 52 — D.

Pet različnih vezav.

TISKARNA SV. CIRILA, MARIBOR